

SEN NE İSTERSEN

NESLIHAN ÖNDEROĞLU

İçindeki Öyküler

Koyda Bir Gün	9
Okul Gezisi	17
Onun Gibi Değilim	23
Sen Ne İstersen	29
Samsıra	35
Ait Olduğumuz Yer	39
Güvercinler Kralı	43
Traktör	47
Şair Ruhlu	53
Havuzdaki Karakafalar	57
Kumruların Kanatları	67
Babamın Bisikleti	73
Hassan	77
Selin'in Doğum Günü	81
Kurbağalar	89
Cambilik	97
İsmail Dün Ne Yedi?	105
Mezuniyet Yüzüğü	109
Saç Tıraşı	117
Oda Servisi	123
Hayat İşte	127
Çiğköfte Savaşları	131
Şaşkın	135
Güzel Yaz	139
Anlatılmamış Öyküler	145

Berfin Ada'ya...

Koyda Bir Gün

Yazın bunaltıcı sıcakları başlayınca herkes serinlemek için bir yol aramaya koyulmuştu. Yazlığı olanlar tası tarağı toplayıp çoktan kıyılara göçmüş, kısa süreli tatile gidenlerse yaklaşan bayram tatilini fırsat bilip şehirden kaçmıştı. Evde kalanların vay haline! Serinlemek için denize girmek isteyenler, ya tehlikeye ve pislige aldirmeden kendini Boğaziçi'nin akıntılı sularına bırakıyor ya da vapur yolculuğunu göze alıp, suyu görece daha temiz Adalar'a akın ediyorlardı. Hele hafta sonu oldu mu, ada vapurunda değil oturacak, ayakta duracak bile yer bulmak güçtü.

Adaya hafta sonu değil de hafta arası, nispeten tenha bir günde gitme fikri Ömer'den çıktı. Tunç ve Mete'yle birlikte sitenin bahçesindeki çardakta oturmuş, deniz tatili hayalleri kuruyorlar, ama hepsinin ailesinin bu yaz bir mazereti olduğu için, hayallerinin gerçekleşmeyeceğinden

yakınıyorlardı. Tunçlar, yeni aldıkları arabanın taksitleri yüzünden bu yaz tatil yapamayacaklardı. Mete'nin babasıyla annesi, işleri çok yoğun olduğu için izin alamıyorlardı. Ömer, arkadaşlarını teselli etti.

“Üzülme ya,” dedi. “Denize girmek için ille de tatile gitmek şart değil ki. Ben Adalar'dan birinde öyle bir koy biliyorum ki, hem denizi pırıl pırıl hem de pek kimse bilmediği için tenha.”

Ömer, sözünü ettiği koya geçen yıl üniversitedeki abisi ve arkadaşlarıyla gitmiş, harika bir gün geçirmişti.

“İyi öyleyse, hep beraber oraya yüzmeye gidelim,” diye atıldı Tunç. “Yerini hatırlıyor musun?”

“Elimle koymuş gibi bulurum. Yalnız, uzun bir süre yürüyüp adanın arka tarafına geçeceğiz. Yoruldum diye sızlanmak yok sonra.”

Böylece hafta arası bir sabah, çok erken saatte buluşup vapura binmek üzere yola çıktılar. Amaçları mümkün olan en erken saatte, kimseler kapmadan o küçük koya sahip çıkmaktı. Mayolarını içlerine giymişler, sırt çantalarına yiyecek bir şeyler koymuşlardı.

İskelede vapurun yanaşmasını beklerken Mete, “Gittiğimiz yerde telefon çekiyordur umarım,” dedi.

“Hatırlamıyorum,” dedi Ömer. “Hem, cep telefonlarına yapışık yaşıyoruz zaten, telefonsuz bir gün geçirecek fena da olmaz hani.”

Yaklaşık bir saatlik vapur yolculuğundan sonra nihayet Ömer'in adaya vardılar. Gerçekten de hafta sonuna kıyasla hem vapur hem de ada oldukça boştu. Yollarının

üstündeki bir bakkaldan soğuk içecekler aldılar ve adanın arka tarafına doğru yürümeye başladılar. Yol hafif yokuş, çantaları da havlular ve yiyeceklerle tıka basa dolu olduğundan, çok geçmeden Mete ve Tunç mızırdanmaya başladı. Onlar öyle oflayıp pufladıkça Ömer gülüyor, her seferinde, “Az kaldı, ben size söylemişim,” diyordu.

Sağ taraflarında gittikçe sıklaşan çam ağaçları, onların aralarından görünen masmavi deniz olduğu halde, epeyce yürüdüler. Sonunda artık evlerin, çay bahçelerinin bittiği yerde asfalttan ayrılıp, ağaçların arasında ilerleyen toprak bir yola girdiler. Bu patikada, ağaçların altında yaygılarını sermiş piknik yapan gruplar da görünmez olmuştu.

“Vay be! Sahiden de çok tenha bir yermiş,” dedi Mete. Arka cebindeki telefonunu çıkarıp sinyal var mı diye bakmayı da ihmal etmedi. “Çok az çekiyor,” diye hayıflandı.

Denize doğru indikçe martı çığlıklarıyla dalgaların sesinden, ağaçların hışırtısından başka bir şey duyulmaz oldu. En önde Ömer, arkada diğer ikisi, ayakları kaymasın diye dikkatle kızıl toprağın arasındaki taşlara basarak küçücük bir koya indiler sonunda. O kadar küçük bir koydu ki burası, toplasan on metre uzunluğu, denizden de en fazla beş metre girintisi vardı. Zemin ufak çakıltaşlarıyla, midye kabuklarıyla kaplı, deniz suyu cam gibi pırıl pırıl, cennetten bir köşeydi sanki. Üstelik, üçünden başka kimse de yoktu. Bütün gün bu saklı cennette zaman geçirmenin, doya doya yüzmenin keyfini sürebilirlerdi artık.

Çantalarından havlularını çıkarıp serecek gölgelik bir yer ararken, ilk Tunç fark ettiği köşedeki üst üste konul-